

دیوارهای خانه‌های قدیمی محله هاشمی تهران پر است از آگهی‌های کار که روی هم چسبایده شده است. عکس: بهمن صادقی، پانا

صنف

انجمن سراسری روزنامه‌نگاران شکل گرفت

قرار گرفت. سپس برای تغییر نام انجمن به «انجمن سراسری روزنامه‌نگاران» رای گیری شد و اعضای حاضر در مجمع آن را مصوب کردند. همچنین در ادامه، تغییرات اساسنامه جدید مورد تصویب مجمع قرار گرفت. پس از رای‌گیری، ۱۷۳ نفر در انتخابات شرکت کردند. تبسم نمازی/ کامیوز نوروزی/ حسن نمکدوست‌تهرانی/ داود محمدی/ اعظم ویسبه/ پژمان موسوی و نفیسه زارع‌کهن بیشترین آرا را کسب کردند

مجمع عمومی فوق‌العاده انجمن صنفی

روزنامه‌نگاران استان تهران ساعت ۱۴ روز دوشنبه ۲۴ خرداد به صورت آنلاین برگزار شد. در این نشست مجازی که بازرسان وزارت کار نیز حضور داشتند، مجمع با حضور ۱۸۸ عضو به رسمیت رسید. در این مجمع عمومی، درباره تغییر حوزه فعالیت انجمن صنفی/کارگری روزنامه‌نگاران استان تهران از استانی به کشوری رای‌گیری شد و این موضوع مورد تصویب

www.sharghdaily.ir

چهارشنبه ۲۶ خرداد ۱۴۰۰
۵ ذی‌القعده ۱۴۴۲
۱۶ ژوئن ۲۰۲۱
سال هجدهم • شماره ۴۰۲۷ • ۱۲ صفحه

اذان ظهر تهران ۱۳:۰۵
اذان مغرب ۲۰:۴۳
اذان صبح فردا ۴:۰۱
طلوع آفتاب ۵:۴۸

fardashargh@gmail.com

روزنامه‌رو

نور نوشت

سه مناظره انتخاباتی و چندین و چند برنامه تلویزیونی و سخنرانی‌های متعدد بر بود از وعده‌های کاندیداها درباره مسائل زنان؛ از سبقت‌گرفتن در تعداد وزرای زن در کابینه تا برداخت مستوری به زنان خانه‌دار و مسائل دیگر. بسا این حال، به نظر می‌رسد عمده این حرف‌ها در حد وعده‌های انتخاباتی است، چراکه با استقبالی از سوی جامعه زنان مواجه نشده است. با طیبه سیاوشی درباره وضعیت مطالبات زنان در انتخابات سیزدهم به گفت‌وگو

نشستم. خانم سیاوشی معتقد است جامعه زنان بعد از روزهای پرشور اوایل دهه ۹۰ در مطالبه‌گری اکنون دچار یک سرخوردگی شده و برای همین چندان به وعده‌های کاندیداها توجه نمی‌کند.

⚡اظهارات کاندیداها درباره مطالبات زنان و مسائل مربوط به زنان در مناظره‌های اخیر حتی سوبه‌هایی از طزن داشت. تلاش آنها برای پیشی گرفتن در تعداد وزرا و مسائل دیگر را تا چه میزان واقعی می‌دانید؟ زنان نیمی از جامعه هستند و اگر به دنبال توسعه متوازن هستیم باید نقش زنان را هم در جامعه جدی بگیریم. در صورتی‌که زنان مشارکت سیاسی، اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی در جامعه داشته باشند ما به یک توسعه متوازن در جامعه دست پیدا می‌کنیم. مسئله‌ای که می‌تواند بخش بزرگی از چالش‌های ما را در موضوعات توسعه‌ای و همچنین زنان حل کند. اگر کاندیداها ریاست‌جمهوری به درک عمیقی

در این حوزه رسیده باشند می‌توانند در این خصوص اظهارنظرهای تأثیرگذار داشته باشند. اما آنچه دیدیم این بود که به دلیل فقدان درک کاندیداها از شرایط جامعه آنها به جای یک تصویر درست از وضعیت جامعه، صورتی کاریکاتوری و طنزی سیاه از جامعه زنان را به تصویر کشیدند. بحث این است که زنان هم تا چهار، پنج دوره قبل ریاست‌جمهوری تمام تلاش‌شان فقط رای‌دادن بود و مطالبه‌ای در برابر این رای‌دادن نداشتند. اما در دوره‌های اخیر نقش زنان و مطالبات‌شان در پیروزی کاندیداها بسیار پررنگ‌تر شد. در انتخابات سال ۹۶ اعلام شد که بیش از نیمی از آرای آقای روحانی متعلق به زنان بود. وعده‌هایی که آقای روحانی به جامعه زنان داد و این جامعه را تهیج کرد. زنان احساس کردند نقشی بیشتر از یک رای‌دهنده دارند و می‌توانند بخشی از این انتخاب باشند. همین مسئله موجب شد

تلفن امور مشترکین: ۸۸۹۰۳۵۴۸ • توزیع: شرکت پیام‌رسان سبز

طیبه سیاوشی در گفت‌وگو با «شرق»

کمدی سیاه مسائل زنان در انتخابات سیزدهم

آنها واقعا به مسائل زنان اهمیت می‌دهند. مثل موضع آنها درخصوص برجام در مناظره سسوم که وقتی در موقعیت دفاعی قرار گرفتند، گفتند که آن را قبول دارند ولی به هر حال ما در همه این سال‌ها مواضع و سیاست‌های آنها را درخصوص برجام می‌دانیم. برای همین است که اظهارنظرهای آنها درباره مسائل زنان هم به دل جامعه زنان نمی‌نشیند و می‌دانند که اظهارات و وعده‌ها واقعی نیست. به هر حال ما در اول انقلاب شاهد یک رشد در تحصیل و فعالیت‌های اجتماعی زنان بودیم چون وقتی امام در اول انقلاب فرمودند که زنان هم باید همپای مردان در جامعه فعال باشند، واقعا به آن اعتقاد داشتند و آن اعتقاد باعث شکوفایی شد. ولی درحال حاضر من در صحبت‌های هیچ‌کدام از این چهره‌ها اعتقاد واقعی برای پرداختن به مطالبات زنان را نمی‌بینم.

⚡چه وعده‌هایی از سوی کاندیداها می‌توانست رای واقعی زنان را جذب کند؟

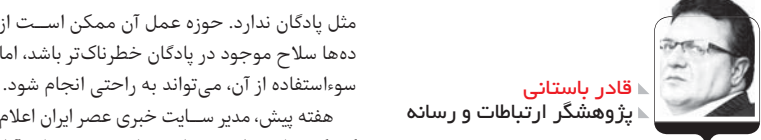
اگر این نامزدها قول می‌دادند که لوایحی را در دولت تهیه می‌کنند که سه چالش‌های بزرگ زنان مثل حق حضانت، حق خروج از کشور، حق اشتغال و حق تحصیل پاسخ دهد، قطعاً موضوع قابل بحثی بود. یا اینکه لوایحی را در برنامه‌های کاندیداها می‌دیدیم که به مسئله خشونت خانگی و آسیب‌های اجتماعی‌ای مربوط بود که زنان به آن مبتلا هستند، قطعاً وضعیت فرق می‌کرد. علاوه بر این، اگر کاندیداها به دنبال ساختارسازی واقعی در دولت برای پیگیری امور زنان بودند هم می‌توانست یک مزیت بزرگ برای هر کاندیدا باشد؛ یعنی کسی این تعهد را برای خودش ایجاد کند که معاونت امرو زنان را در حد سازمان ارتقا دهد. این سازمان می‌تواند در جهت حقوق زنان تلاش بیشتری کند. چون بودجه و تشکیلات گسترده‌تر می‌تواند نه‌تنها در سطح سیاست‌گذاری بلکه در سطح اجرا هم دخیل کند و امور زنان را که به صورت خردخرد به سازمان‌های مختلف واگذار شده، یکجا متمرکز کند. همچنین زنان را به صورت واقعی در سمت‌های مهم‌تری مثل معاون وزیر یا استاندار تعیین کنند. ضمن اینکه اگرچه می‌دانیم مجلس یا مراکز دیگر تأیید نمی‌کنند که زنان در پست وزارت حضور داشته باشند، ولی خوب بود که آنها واقعا وزیر زن خودشان را معرفی می‌کردند تا به هر حال این مسئله به صورت واقعی در جامعه هم مطرح شود و هم عزم واقعی آنها نشان شود.

صاف و ساده

انبار باروت مجازی

بر این عناصر باشد. برای مثال، زمانی آقای احمدی‌نژاد و هواداری از آن، نماد رفتار انقلابی بود. اکنون با گذشت چند سال، لایذ نماد تمرد شده که صلاحیتش را شورای نگهبان برای بار دوم رد کرده است. حال افرادی که هوادار و سمپات او بوده‌اند و اتفاقاً فعالیت سایبری داشتند، ظاهراً فعالیت مؤثر و پر دامنه سایبری می‌کنند. معلوم نیست چه تعداد از افرادی که چنین حجم بزرگی از حضور سایبری را برای حمایت از آقای احمدی‌نژاد رقم زده‌اند، از همان بازیگران باشند، اما شاید فعالیت‌شان از همان گروه‌های سازمان‌یافته سرچشمه گرفته و معلوم نیست در آینده چگونه قابل کنترل خواهند بود. نکته سوم اینکه مرزبندی مشخص، قانونی و شفاف برای فعالیت‌های سازمان‌یافته سایبری سازمان‌ها، احزاب و گروه‌های اجتماعی و سیاسی، باید تعریف شود و نیروی قوی، کارآمد و متخصصی بتواند کنترل کند و ضمانت اجرایی آن باشد. فرض کنید در فعالیت انتخاباتی، نامزدهایی که به تأیید شورای نگهبان رسیدند، هرکدام‌شان ممکن است روز بعد از انتخابات، برکنیده مردم شده و بالاترین مقام نظام بعد از رهبری را احراز کنند. استفاده از این گروه‌ها برای تخریب نامزدهای احراز صلاحیت‌شده یا حمله به شخص رئیس‌جمهور مستقر و تخریب سازمان‌یافته او، باید خط قرمزی برای گروه‌های سایبری باشد.

نکته آخر و بسیار مهم اینکه، در سال‌های اخیر ایالات متحده و برخی کشورهای غربی، ادعا کرده‌اند که روسیه و چین و برخی دیگر، مداخلات سایبری در روندهای سیاسی آن کشورها داشته‌اند یا اینکه هکریشان، اقدامات عامدانه تخریبی برای صنایع و زیرساخت‌ها انجام می‌دهند. معلوم نیست چقدر از این ادعاها مقرون به حقیقت است، اما واقعیت مهمی را نشان می‌دهد که اگر گروه‌هایی سازماندهی شوند و بعد کنترل آنها ناممکن شود و آنها خودسرانه هک کنند و کاری انجام دهند، تبعات غیرقابل پیش‌بینی و خیلی خطرناک آن، می‌تواند دام‌گیر کشورمان شود. یادمان نرود، جنگ خانمان‌سوز جهانی اول، به بهانه تیراندازی به ولیعهد اتریش در ساراوو توسط جنیش بوسنی جوان آغاز شد و جان ۱۷ میلیون انسان را به کام خود کشید. بهانه منازعات در دنیای جدید، حملات سایبری است؛ پس دامن خود را از این ورطه دور کنیم و برای تسلیحات سایبری خودساخته‌مان، تدبیری بیندیشیم.

قادر باستانی
پژوهشگر ارتباطات و رسانه

مثل یادگان ندارد. حوزه عمل آن ممکن است از ده‌ها سلاح موجود در یادگان خطرناک‌تر باشد، اما سهواً استفاده از آن، می‌تواند به راحتی انجام شود. هفته پیش، مدیر سایت خبری عصر ایران اعلام کرد که برنامه نظرسنجی‌اش، برای تغییر در نتایج آرا، مورد حمله گروه‌های ناشناخته سایبری قرار گرفته است. او نمی‌دانست حمله‌کنندگان چه کسانی هستند و از کجا خط می‌گیرند، اما با دستکاری گروهی و سازماندهی شده، نتیجه نظرسنجی را به نفع یک نامزد مشخص برگردانده بودند. در شبکه‌های اجتماعی نیز حملات منسجم و فزاینده‌ای که ظاهراً تولید محتوای آنها به صورت متمرکز انجام گرفته، علیه آقایان همتی و مهرعلیزاده به شکل برجسته استمرار داشت. برخی از این پیام‌ها، امضای ستاد یکی از کاندیداها را دارد، اما حجم حملات، حکایت از پشتیبانی محتوایی و عملیاتی فراتر از یک ستاد انتخاباتی دارد.

به‌عنوان کارشناس ارتباطات و فضای مجازی، می‌خواهم توجه مسئولان امر را به این نکات مهم جلب کنم: نکته اول، ایجاد، سازماندهی، بهره‌گیری و استفاده از اشخاص آموزش‌دیده برای اهداف جنگ سایبری، لزوماً باید توسط نهادهای ذی‌ربط، با استفاده از افراد حرفه‌ای و با اطمینان از امکان قابلیت کامل کنترل و صرفاً برای مقابله با دشمن بیرونی انجام شود. استفاده از تجربیات نهادهای نظامی کشورهای پیشرفته در این زمینه مفید و مؤثر است.

نکته دوم، سازماندهی و استفاده از گروه‌های سایبری برای اهداف سیاسی داخلی و اثرگذاری روی منازعات جناحی و نیز خالص‌سازی، شاید ممکن است در کوتاه‌مدت منفعلی را تأمین کند، اما در میان‌مدت و بلندمدت، عواقب خطرناک و غیرقابل‌تصورى را برای خودشان و نیز کشورمان خواهد داشت، مخصوصاً در شرایط غیرقابل‌کنترلی که قابلیت رصد و مدیریت امر، دچار خدشه شود.

من معتقدم مداخله‌های دولت در زندگی واقعی مردم، بیش از اندازه است و انکار سیستم خودش را ملزم به دخالت و کنترل در همه ساحت‌های زندگی شهروندان می‌داند؛ آن هم تنها برای حفظ و توسعه خودش. در عین حال فکر می‌کنم استفاده از گروه‌های سازمان‌یافته سایبری برای اهداف سیاسی، خسارات غیرقابل‌جبرانی خواهد داشت. شاید دلیل آن، سیال‌بودن فضای سیاسی و عدم امکان کنترل صددرصدی

انتخاب تو سازنده است